

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

EL PAÍS DE LES FADES

Ve't aquí com veurem el Marroc d'aquí pocs dies: Pau, pau, repau i contrapau!

Els funerals d'en Guimerà

Als funerals del gran patrici, encarnació perdurable de l'ànima del nostre poble, que es celebraren dimarts passat a la parroquial del Pi, hi acudí una immensa gentada.

No hi acudí pels funerals ni per l'acte clerical o religiós, sinó a retre homenatge al gran dramaturg que en vida ja havia esdevingut el símbol preclar de l'ànima catalana que tan bé sapigué interpretar en les seves obres. Les multituds adoren el poeta excels, a l'esperit radical i intransigent, al de la senzillesa sublim. En ell hi veuen el català amb totes les virtuts racials, i per això les multituds van al temple com el dia de l'enterrament assistiren a les Rambles.

El poble és l'element essencial de l'obra guimeriana i el poble és el que venera com cal al seu cantor.

Catalunya perdé, amb la mort d'en Guimerà, el més gran constructor de la seva espiritualitat; podríem dir com els romans, el pare de la pàtria. Però Catalunya té abrindada vora l'inquieta blavor de la mar i sota el blau esperança del cel, una nova tomba flamejant de quatre flames roges i quatre flames grogues que resplandiran perennalment per l'ample cel de Catalunya.

Jaurés

Aniversari de la guerra. Passem... Aniversari de l'assassinat d'en Jaurés. Deturem-nos. És el primer assassinat, és el primer caigut a la guerra. Un fanàtic nacionalista, convençut per les abominables suggestions dels reialistes de que en Jaurés era un alemany honorari, disparà contra d'ell el tret primer de la tragèdia, i el ferí en el cervell, simbòlicament.

Durant quatre anys de guerra i cinc de post-guerra, en Jaurés va ésser a França com un record enutjós. El seu assassí, fins va ésser absolt per un jurat de burgesos cretins i malasangs. Però el dia de l'enterrament d'en Jaurés, la gentada va anar cridant, amb una tossuderia mística: Visca en Jaurés! Tots els carrers de París, ja amb el silenci de la guerra, per on passà el seguiment mortuori, escoltaren el crit que s'oposava a la certesa de la mort. Visca en Jaurés! I bé: encara havien de presenciar una altra temptativa d'assassinat d'en Jaurés, el dia de l'absolució del seu assassí. Mort al cor i mort a l'idea. I ara, al cap de deu anys, heu's aquí la resurrecció d'en Jaurés. Totes les plomes l'exalten, la multitud visita la seva tomba, el govern pensa amb el trasllat de les seves cendres al Panteó, les esquerres triomfen, els socialistes recuperen la força de 1914. Si en Jaurés visqués, avui governaria la França.

La governaria, des del banc blau, o des de l'oposició col·laboracionista, perquè en Jaurés no era pas un revolucionari catastròfic, malgrat les evocacions al *gran soir* dels seus discursos. Era, inclús, malgrat la seva filiació, un socialista sentimental més que doctrinari. El marxisme era superposat al seu socialisme a la francesa, engranat al de 1848, superació del radicalisme burgès, humanitari, fraternitari, líric, i en el que la gran revolució era com un mite. Cercava l'harmonia social, enlairant la classe proletària, ofegant els baixos instints individuals en un col·lectivisme justicier. Per això fou un polític, en el noble sentit del mot, és a dir, cercador de realitzacions, i un parlamentari creient en la democràcia organitzada i legisladora per a aconseguir les possibilitats immediates, preparadores de transformacions successives.

Nosaltres creiem que el comunisme francès, que pretén ésser l'hereu d'en Jau-

rés, està equivocat renegant de la tradició socialista francesa i acceptant íntegrament el materialisme marxista. Nosaltres creiem que la tasca pacifista a la manera eslava, que és lo dogmàtic, i a la manera alemanya, que és l'adaptació al patriotisme alemany, no escau al comunisme francès. Jaurés maleiria de la guerra, però no desertaria de França, dient que tots en foren culpables i afirmant que tot càstic aplicat a Alemanya és un acte d'imperialisme. Si Alemanya hagués castigat als culpables de la guerra, si no's vantés de la seva falsa innocència, si no resistís a tot compliment de les reparacions que li foren imposades, si precisés la seva voluntat de pau, podria ésser admesa la seva defensa, però com succeeix tot lo contrari, es cau en una ingenuïtat que favoreix el retorn de la guerra i l'afermament dels militaristes. I en aquests errors no hauria caigut en Jaurés, que recordaria les promeses dels socialistes alemanys, dies abans de la guerra, per a marxar, després, França endins cantant l'*Über alles*.

Avui, diada del gran mort, és la glorificació del gran mort. Aquell visca en Jaurés! del dia del seu sepel, retuny per tota la terra. En deu anys, han caigut els imperis, una revolució prolètaria és feta i els governs s'obren als socialistes. L'obra es va fent. Planyem-nos de que l'obra no pugui ésser continuada i cantada pel verb mesiànic del màrtir.

PARADOX

CAL DESCOMPTAR

Cada vegada que hom veu una multitud ja li entra la mania del càlcul i de les comparacions per a fixar d'una manera categòrica qui ha pogut batre el *record*. Aquesta vegada ha tocat a l'excels Guimerà.

Asseguts al vol d'una taula, quatre amics feien el que podríem dir-ne escrutini tot i fent comentaris.

—Al carrer d'en Petritxol hi havien al menys sis mil persones —va dir un.

—Vint mil se n'haurien comptat a la vella riera del Pi —afegia un segon.

—Poden comptar-se en cent mil —deia un, amic dels totals i de les xifres rodones.

—Home, cent mil... —objectava l'altre.

—Diu poc l'amic. —afirmà un nou vingut —No eren sis, ni vint, ni cent mil els assistents. Almenys la xifra arrebassa els quatre milions.

—Si no hi són en tot Catalunya.

—Però hi havia en Guimerà que els representava de fora i tot d'ella.

—Perdoneu. —objectà un acèrrim guimerià —als quatre milions no arriba. Si de cas quatre milions menys un. Perquè el refugiat a Terrassa no's deixà representar per ningú.

P. P.

A Amèrica manca gent

Quan torni de l'Argentina nostre invicte Francisquet, el comte de Romanones pensa fer-hi un viatge. Diu que sap que allí hi ha mines que encara no s'han explotat, i com que és un gran *minaire* vol comprar-les d'un plegat. En Cambó, ha tancat la boca i no vol parlar amb ningú del perquè es troba a l'Amèrica, encara que sembla s'ègü que també hi cerca una mina de fàcil explotació; perquè per llucar negocis és un arna el gran Cambó. També es diu que l'Unamuno, que ja és mig americà, vol anar a Buenos Aires, a Colón i a Bogotà per donar-hi conferències i demostrar al Món Nou que és un savi de primera i ningú li amaga l'ou. El seguirà en Soriano, el qual clarament ha dit que el que és per ara no pensa pas en residir a Madrid. En Soriano és un mano que sap molt d'enraonà, i si deixa anar la llengua, ui! que coses que dirà! Darrera aquesta ambaixada de polítics espanyols que recorreran l'Amèrica i que hi faran molts bunyols, és cosa quasi segura que hi anirà el gran Lerroux, a veure si encara hi troba aquell *collega* tan d'ou de mollera, al qual amb molta féu un dia diputat, per mostrar que la república la tindriem aviat. L'home va afuixar la mosca per fer la revolució, i només féu el ridícul davant tota la nació. Els vents bufen cap a Amèrica? A Amèrica manca gent! Perquè aquí, nois, hi ha una calma que mata d'ensopiment. Si jo fos un personatge d'aquells que ja se'n fa cas i volgués donar-me *pisto*, no m'hi pensaria pas. Prepararia un viatge a Amèrica, tan tranquil; visitaria Colòmbia, Veneçuela i el Brasil, Mèxic, Xile, l'Argentina, Hondures i Panamà, Uruguai, Paraguai, Cuba, i després de molt rodà per fi em deixaria caure al cor dels Estats Units, per a estudiar als yanquis amb tots els meus cinc sentits. Quan a Espanya tornaria no em podria acostumar a les coses que aquí passen i que en lloc poden passar. Està clar que em trobaria com molts que ara coneix jo, que han viscut llarg temps a Amèrica, que allí feien el senyó, i que en retornà a la pàtria, molt contents i molt tivats, ha resultat que sols eren uns espanyols espallats. Ja veurem el què els hi passa, després del tal viatge, al comte de Romanones i al nostre auster Francisquet.

FLOK

Laborisme paradoxal

El govern laborista ha sigut derrotat a la Cambra dels Comuns més de mitja dotzena de vegades; les qüestions que es debaten eren accidentals i Macdonald no ha dimitit encara, ço que és una bella prova del bon sentit britànic, de l'envejable elasticitat parlamentària d'aquell país i... de la poca fortuna que haurà de guadir l'actual govern de la tota poderosa i semi-feudal Anglaterra.

En constituir-se en Consell de la imperial corona els homes representatius del Labour Party, baix el gest tutelar

i l'esguard benevolent d'Asquith i Lloyd George, deixaren fora del motllo governamental la part més substancial de llur ideologia.

Pràcticament, el laborisme anglès, erigit en govern, exerceix funcions d'esquerra burgesa moderada amb la bona fe més extraordinàriament inexplicable.

La rara supervivència del ministeri Macdonald podria explicar-se altrament que pel fet de no haver plantejant cap dels problemes afectes a la interdicció que varen formular els partits burgesos amb els representants de les *forces vives*?

D'aqueixes interdiccions n'han fet els laboriosos laboristes governamentals, l'ànima de llur prodigiós metodisme oportunista. I és per això que no es construirà el túnel sota la Mànega i que existeixen tants d'escrúpols per a sancionar una qüestió de llibertat com la del nacionalisme indi o la de la independència Egípcia, o per a reconèixer la República social dels soviets més plenament que qualsevol altre govern conservador o directorial.

Fóra molt estrany que una existència mediatitzada arribés a tenir una fi gloriosa... I molt serà que aquest intent de governamentalisme obrer no acabi amb la magnífica unitat estructural i de pensament que sempre ha distingit al proletariat britànic...

**

Anglaterra és el país de propietat territorial més concentrada i potser un dels que posseeixen més fortes oligarquies.

En aquest ordre d'idees, el govern laborista podria dur a terme una tasca utilíssima en profit de la democràcia anglesa i d'estímul pel socialisme mundial...

El Parlament anglès s'ha pronunciat contrari a la nacionalització de les mines... D'altres normes importants de legislació social són a punt de votar-se. No hem, doncs, de trigar gaire a veure el fruit que pot collir-se de la tàctica col·laboradora i de les actituds legalistes...

L'experiment té un gros interès i pot ésser d'una influència remarcable en les futures actuacions nacionals i internacionals de les forces obreres organitzades.

Si la burgesia anglesa es donés compte de la transcendència d'aquest moment, facilitaria l'evolució social de les lleis, normalitzant així un fenòmen que arreu del món es presenta com una energia determinista.

L'exemple britànic serà pels obrers una advertència, com fou una lliçó el de Rússia...

Es comprén la significació que pot tenir el cas d'una Rússia alliberada per la violència i d'una Anglaterra que fa impossible tota gran reforma legal evolutiva?...

L'impulsió de l'afany proletari no és ja un efecte emocional, sinó que és la noble expressió conscient d'una idea complexa i sòlida de científica niçaga, que és vincula en l'espiritualitat col·lectiva i plana en l'ambient mental dels pobles amb frisances d'encarnació fecunda i victoriosa...

GLICINI

Pobres enlluernades!

Hem llegit amb condolença el suïcidi d'una artista de *cabaret*. Aquesta, que treballava al *Moulin Rouge*, es deia Ferranda Martínez. No sabem com es deia la d'ahir i ignorem com es dirà la de demà, però a totes els escau el mateix nom d'enlluernades.

Pobres artistes de *cabaret*! Les que han de beure per força, encara que s'embriguin; les que han de riure per força, encara que duguin una infinita amargantor en el cor; les que han de suportar tots els capricis de la gent viciosa, tan sols pel pecat d'ésser enlluernades.

Són de família humil la majoria d'elles i han tastat la pesantor del viure just i a

vegades famèlic a la pròpia llar i han albirat les sedes, els brillants i les colorines del *cabaret*; han vist de fora estant la part alegre i esbrogerrada i, fascinades per aquell brill, s'han entregat a la rialla forçada. Per a oblidar les penalitats tenen el bes impudic i la copa de *cazalla*. Glopegen tots els besos i tots els vins per a ofegar una amargantosa cruenta i riuen baladrament. La seva fi la saben però no la pensen sinó a estones. Aquestes estones són d'una fosquedat terrible, exasperant. A voltes ni el *cabaret* les vol i llavors han d'ésser totalment abjectes a la mala vida. Són cossos flotants damunt les aigües tempestejades del pler. Pobres enlluernades! Per a ofegar la dolor i la melangia profunda, senten un altre enlluernament: la mort! L'han cridada mil voltes; han maleït vegades i vegades el dia que nasqueren i encara més el dia que conegueren el *cabaret* i acaben de la manera que és natural que acabin: en el suïcidi. Pobres enlluernades! Algunes no s'han sapigut reprimir en la seva joventut; han estat víctimes d'un amor pervers—són les poques.—Altres s'han burlat d'un amor sincer que les volia amb dignitat de seny i de cor i han preferit la vida alegre, que és la vida més trista. Però totes són enlluernades, o pel vici o pels joiells. Són dignes de tota llàstima. Somniadores de grandeses i esplendor que s'han trobat amb misèria i fosquedat immenses. Buiden copes de vi i se'ls esquitxa l'ànima de cicuta. Deixen besar-se fredament i senten per dins una follia que les mossega. Canten i riuen per a ofegar el plor i fins són privades de cantar i riure quan la porta del *music-hall* se'ls tanca per a obrir-se les-hi el buit de la vida miserable. Ja no hi tenen més en el món fora de l'orgia del *cabaret*, i com que no hi tenen res més, la sang els sobra a les venes i acaben per a suïcidar-se.

Pobres enlluernades!

SALPER

AQUEST NÚMERO HA PASSAT
PER LA PRÈVIA CENSURA
MILITAR

Catalunya està de dol

L'ànima de Catalunya condolida temps ha, ara està de dol. S'ha mort el pare de la Pàtria, N'Angel Guimerà.

Tot Barcelona, tot Catalunya feia acte de presència en l'enterrament del poeta august que ja havia devingut un símbol pels catalans. La seva glòria és immensa i allà on arribà suara la seva glòria, ara hi ha arribat el dol.

Catalunya perd el cos, només el cos del gran Guimerà, però des d'ara, Catalunya té una altra tomba flamejant. De la tomba del genial dramaturg que avui plora Catalunya, en sortiran perennalment quatre flames roges i quatre flames grogues que s'estendran per l'espai i penetraran en tots els cors.

Vora la mar de blau cel, color d'esperança, Catalunya hi té el cor dolorit per la mort del geni. Però el gran Angel Guimerà no és mort. S'ha adormit vora la platja per a esperar la nostra nau, mentre pel cel voleien núvols de tempesta entre flames roges i flames grogues triomfants.

El cos incorrupte de la beata Mariagna de Jesús

La Premsa de Madrid es ve ocupant aquets dies d'un cas extraordinari que és objecte de gran atenció, no sols pels fidels, sinó per a dos metges prestigiosos.

Preparant les festes del tercer centenari de la mort de la beata Mariagna de Jesús, mercedària madrilenya, traguieren el cos de l'urna per a canviarli els hàbits, havent-se observat que no sols està incorrupte, sinó flexible.

Davant de tal anormalitat, el bisbe de Madrid ha disposat que l'observin el doctor Tomás Mestre, catedràtic de medicina legal de l'Universitat Central, el degà del cos de Beneficència Municipal Ramon Lobo i el doctor Lacana, els quals han examinat el cadàver durant tres dies.

Davant de varis testimonis ha estat vestit novament el cos de la beata Mariagna, i segons els metges, interrogats pels periodistes, conserva íntegrament la

seva harmonia corporal, sens el mínim indici de corrupció, ni dissolució.

L'elasticitat dels membres és molt gran i el doctor Mestre ha manifestat que aquest cas és meravellós, que procedeix estudiar-lo detingudament.

El més extraordinari és que la beata Mariagna morí de pleuresia, i haventse-li examinat la pleura s'ha trobat intacte essent així que en els que moren d'aquesta classe d'enfermetat, la pleura és el primer teixit que desapareix.

No cal pas dir que nosaltres acceptem el cas, però no acceptem el miracle que molts hi volen veure quan s'han donat tants i tants casos similars, i no precisament en cossos de beates on hi pot entrar més fàcilment la martingala. L'obsecació pot molt, tant, que al inspeccionar el cos d'aquesta Mariagna, al veure que suprava certa llefiscositat, ja hi havia qui es cregué que era sang.

La mòmia de Tuthankamen fa tres mil anys que fou enterrada, encara es incorrupta i no és cap miracle.

Una salvatjada

A la Plaça de la Igualtat jugaven varis nois de vuit a deu anys; de prompte un d'ells féu un crit mostrant el braç ferit als demés companys. Mentre esporuguits miraven la ferida d'aquell noi, un altre d'ells rebé una ferida en la regió escapular, sens sapiguer com ni d'on venien els projectils.

Espantats fugiren, explicant el fet a varis transeunts, els quals portaren als dos ferits a la Casa de Socor del carrer de Barbará, mentre s'averiguava des de la Plaça d'on podien haver sortit els dispar.

Els nois declararen que abans de les ferides havien sentit uns disparos com d'escopeta de saló i que els semblava que sortien d'una de les finestres de l'església de Sant Agustí.

Aquest és el fet; el comentari el donem en el títol «Una salvatjada». Si fos veritat que els trets sortiren de l'església de Sant Agustí, seria cosa de esbrinar ben bé qui és el cafre. No volem pas creure que sigui cap Bon Jesús amb la capa del «Deixeu que els nens vinguin a mi».

Un telègrama de Primo de Rivera

Sant Sebastià, 24.

El general Primo de Rivera abans de deixar aquesta ciutat, manifestà que de retorn del seu viatge d'Àfrica a Madrid llegí un article d'en Francisc Grandmontagne en el periòdic *El Sol*.

Al sortir de Madrid cap a Sant Sebastià i passant per Avila, reexpedí un telègrama dirigit al sud-americà Grandmontagne i al periòdic *El Sol*, que més tard fou reexpedit a la ciutat donostiarra.

Diu així:

«Presidente Directorio a Francisco Grandmontagne.—Respondo con gusto su apelación en el artículo de *El Sol* de ayer confirmando que ni directa ni indirectamente solicité V. del Directorio ni de mi protección alguna, aunque estimamos en mucho la labor de usted como maestro, como la de otros hombres de talento y patriotismo pueden prestarnos.

Le saluda con la mayor consideración.—Primo de Rivera.»

Unamuno i Soriano a París

Els senyors Unamuno i Soriano arribaren a París procedents de Cherbourg on foren rebuts per les autoritats municipals, el president de la Conferència General del Treball, senyor Johany, el diputat Renaudel i una immensa gentada.

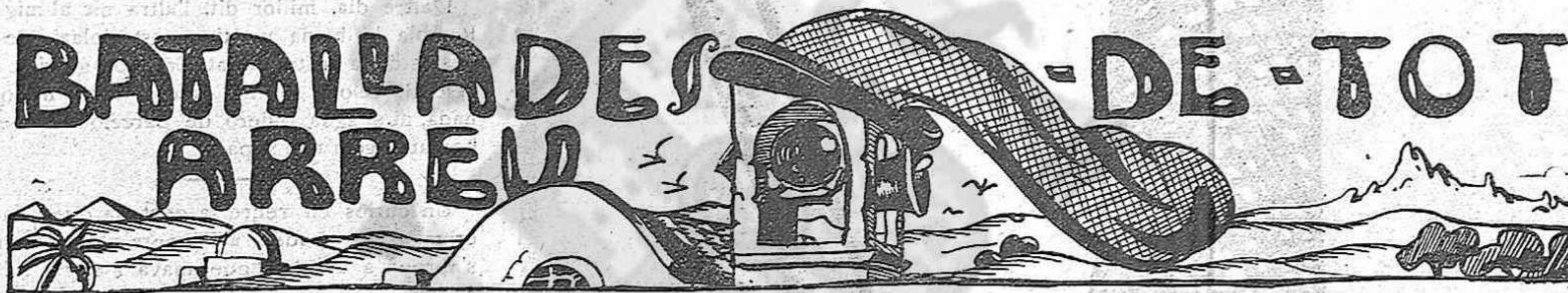
A l'entrada de la ciutat s'aixecà un arc amb inscripcions al·lusives i en molts carrers hi havien balcons endomassats.

A l'Ajuntament se'ls féu una gran recepció oficial i després es celebrà un miting monstre.

Han arribat a París acompanyats del director de *Le Quotidien*, M. Enry Dumas, essent saludats per una infinitat de periodistes, escriptors i polítics.

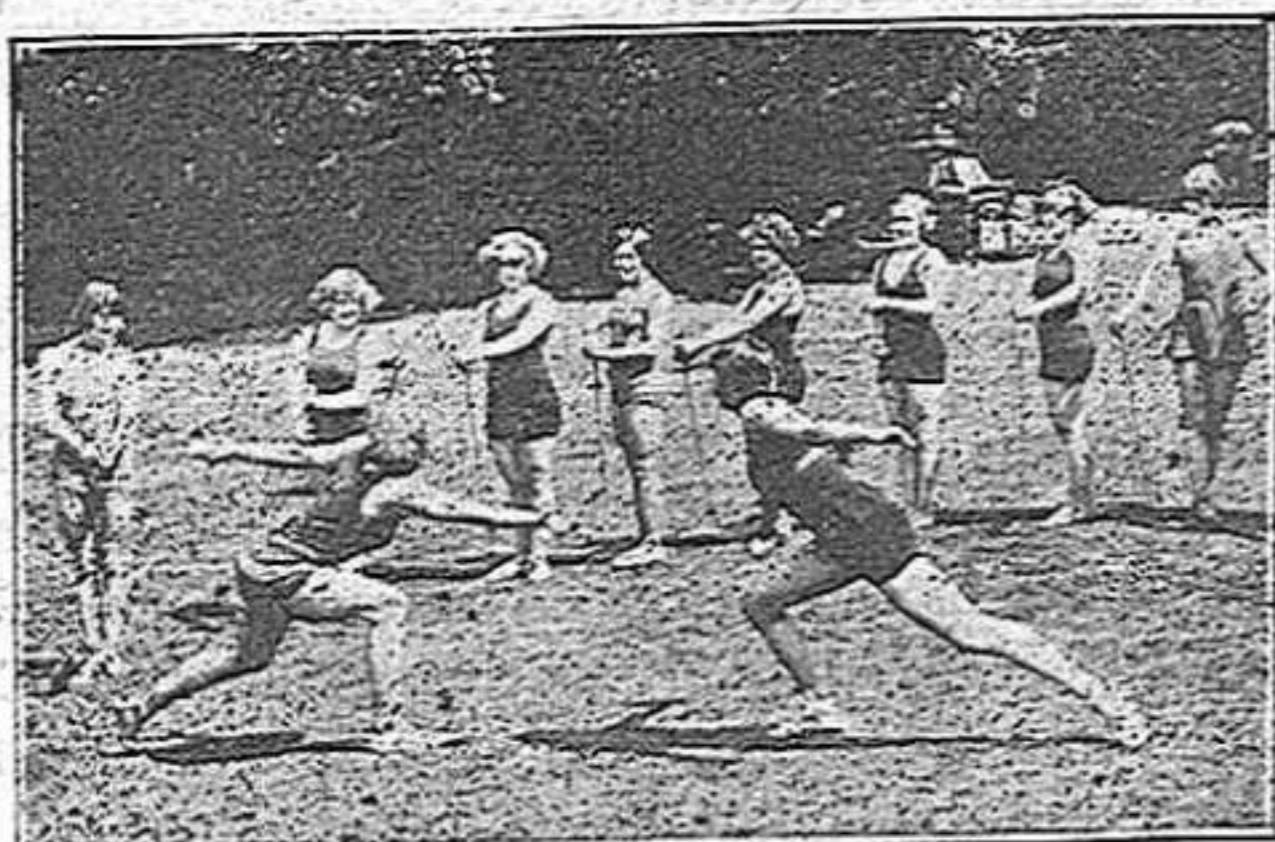
El director de *Le Quotidien*, M. Dumas, els ha ofert una esplèndida recepció en el saló d'actes de l'esmentat diari.

Els senyors Unamuno i Soriano estan estatjats en un hotel situat prop de l'estació de Saint-Lazare.

AL VOLTANT DEL PUDOR

Veritablement aquesta qüestió del pudor és ben complicada i arbitrària. Varia segons les latituds, lo que l'acaba de fer de difícil solució. Perquè no és estrany que a Zululàndia no sigui vergonyós ensenyar lo que nosaltres, els civilitzats,

Una garden party original.

coneixem amb el nom de «vergonyes». Pels habitants de Zululàndia el nu no és immoral, al contrari: lo immoral és el vestit. En canvi nosaltres, malejats per uns quants segles de civilització i cristianisme, no sabem viure en aquest estat d'inefable innocència i no ens atreviríem a sortir nus al carrer. Les ordenances municipals i eclesíastiques ho prohibeixen. Per què? Perquè semblant espectacle ofèn el nostre pudor. Perquè, des del cristianisme, el nu es considera pecat

Això, en el fons, no és més que por, por a la bellesa, que podria distreure a la gent de les seves obligacions amb l'Església Catòlica, Apostòlica, Romana. Perquè l'Església Catòlica, Apostòlica, Romana és enemiga del nu. L'Església necessita el sajal, la sotana, el mantell... perquè no es banya i, nua, faria fàstic. L'Església Catòlica no pot mostrar-se als nostres ulls amb la magnífica nuditat dels vells déus hel·lènics. perquè tots apartaríem d'ella els nostres ulls amb repugnància.

Per això en els països en els que domina l'Església Catòlica, la moral és una cosa tan terrible. Mireu, sinó, les platges espanyoles. Mireu com es banyen les dones espanyoles: porten més roba que quan van al teatre d'òpera o a una festa mundana. El mallot, tan còmode pel bany, és considerat com una *prenda* abominable. És clar que a les platges del Nord, com a Santander, o Sant Sebastià, hi ha, en aquest sentit, una tolerància més amable: però és que Santander i Sant Sebastià—Sant Sebastià sobretot—están més aprop de França, que és la civilització.

Mireu com van les noies d'aquesta fotografia que reproduïm. Aquí les agafarien, si es presentessin a la platja, per atacs a la moral pública. Però aquestes noies són espanyoles, sinó angleses. I Anglaterra és un país civilitzat.

LA LLIBERTAT DE LA PREMSA

Heu's aquí com la caricatura pot ésser un art punyent. Heu's aquí com l'art de la caricatura pot ésser un gran clam i tenir la força d'una bofetada. Vegi's, sinó, aquesta caricatura, que retallem

d'un periòdic italià, valenta, ferma, acusadora, convertida en la veu de tot un poble. Un poble que acaba de despertar, que té horror de tot lo

La llibertat de la premsa.

que veu entorn seu, i crida: «No vui viure envilit! Vui salvar-me!»

Veu's aquí la famosa llibertat de la premsa que ha dictat el grotesc Mussolini. Però veu's aquí com respòn el poble!

LA RAÇA NEGRA

Heu sentit parlar i segurament haureu vist fotografats d'aquest príncep regent de Abissínia,

Ras Tafari, que va vestit com una mena de fantasma, tot blanc, i s'ha passejat fa poc per les vies opulents de Londres i de París.

Doncs aquests soldats de la Abissínia que reproduïm avui, són similars de Ras Tafari en la vestimenta. Tenen un gust ben estrafolari en el vestir aquesta gent de l'Abissínia. La raça negra no té de negre res més que la pell. Té una ànima enlluernant, amant de la blancor i de les colorines atractives. Ben al revés de la raça blanca, que té molts negres que s'abriguen sota la capa d'una civilització que tampoc passa de la pell

Un oficial d'Abissínia

moltes vegades. La raça negra sempre ha estat menyspreuada pels blancs; els negres sempre han estat considerats com inferiors i, senzillament, en això no hi ha dret. Nosaltres només mireu que alguns negres porten una anella al nas, però no ens adonem de que les dones d'aquí la porten a les orelles. Ara aquests militars de l'Abissínia en fan un efecte estrany. Suposo que és el mateix efecte que els d'aquí produïxen l'Abissínia. Podem admirar la nota típica d'aquella gent, però tan blanca com la vestidura hi tenen l'ànima. La raça blanca hi podria aprendre molt. Sobretot en l'ample gest de cordialitat que tenen, que sembla que els borri completament la negror del rostre.

COSES DEL DIA

—A vostè li falta un *asiento* aquí.
—Ja ho pot ben dir, ja, perquè fa més d'una hora que estic dret.

—Estic tan desesperat que el dia menys pensat sentirà dir...
—Que s'ha suïcidat?
—No; que m'he fet home-mosca!

—Ja han passat tots?
—Cà! Encara en queden!

—Còm s'acabarà això de l'Ajuntament?
—Com totes les coses d'aquella casa, en tiberi!

El pres Felip Sánchez Calatayud ha denunciat un oficial de l'esmentat establiment penal per amenaces i abús d'autoritat.

El jutjat de l'Universitat instrueix les diligències.

Encara que siguin presos i delinqüents, són també dignes d'ésser tractats humanitàriament.

No tots els delinqüents són presos ni tots els presos són delinqüents, sens volguer dir que aquest ho sigui ni deixi d'ésser-ho.

S'ha constituït el grup de «Mosqueteros de Jaime III», organisme tradicionalista integrat per fills dels veterans que feren les guerres dels carlins.

Llàstima que En Dumas ja sigui mort, o sinó veuríem desseguit tres toms més de proeses i de galanies.

Trobem que aquest nom és més apropiat per una novel·la per entregues i ens fa por i sentirem molt que el públic no se'l prengui en serio.

El rector de la parroquial dels Angels, que és el que dirigeix la «Fulla Dominical», ha estat processat.

Què diantre deuria dir en la «Fulla Dominical» que fos delictiu?

Alguna paràbola de Jesús, segurament. Oi?

Nosaltres en tenim satisfacció d'aquests processos clericals. I consti que no volem mal a ningú. Però la clericalla que tot ho arregla i que fica mà a tot arreu, a veure si ho arregla tot això.

Apa, apa, o sinó *apogineu!*

En unes manifestacions als periodistes, el general Lossada s'ha dolgut que cap dels Clubs tauròfils es presti a proporcionar assessors; preferixen més criticar—diu—des de fora que no pas tenir la responsabilitat de la direcció de la *corrida*.

Nosaltres ho sentim vivament, junt amb el general Lossada, perquè no ho trobeu que el problema dels toros és molt més transcendental que molts altres problemes?

A la Casa Gran—que ara encara ens sembla més gran—continua la desorientació completa.

Des de la dimissió del senyor Álvarez de la Campa, es veu que les passions s'hi descabellen més escandalosament que mai. I això que aquesta genteta—que són una colla de ninotets que els diuen: «Ara cap aquí, ara cap allà»—hi anaven solament a fer administració.

Ha tornat a parlar en la sessió de l'Ajuntament l'aficionat a regidor senyor Febrer Sistachs. Amb

L'AGRAIMENT DEL SENYOR ESTEVE.—Com que tots els mesos de juliol i el d'aquest any ha sigut més bo que un caramel, de content me'n vaig a portar un ciri a la Mare de Déu de la Bonanova.

aquesta fa cinc vegades que dona llaua al Consistori. Perquè no el fan regidor al senyor Febrer Sistachs? Tant que li agradaria! I, vaja, trobem que no vindria pas d'un, perquè el senyor Febrer Sistachs deu pensar, tot dolent-s'en: «I pensar que otros más burros que yo lo han sido!»

L'Alcalde accidental senyor Ponsá ha convidat a un dinar a la «Font del Gat» a l'oficialitat del vapor italià *Ferruccio*.

Senyor Ponsá, no val a fer de mona: Això dels banquetes, i més banquetes, i més banquetes, ho heu après d'algun altre.

Oh, i a la «Font del Gat»? Cal que vigilin els ferruccios, perquè el senyor Ponsá potser els darà gat per llebra.

L'altre dia, millor dit, l'altra nit, al mig de la Rambla hi havia un tipus estrafolari que deia pestes de la nostra ciutat. Era molt graciós. Deia: «De Barcelona yo no quiero nada; no quiero nada; ni el agua quiero de Barcelona». I estava borratxo com una sopa.

Un curiós en veure la gentada que acudia a cremar una candela als funerals d'en Guimerá, s'apropà a un dels que anava a oferir i li preguntà:

—Vol dir que és cera de llei tot ço que crema?
—Uii!—respon l'altre—la que restarà encara per cremar!

Llegim:

L'ex-diputat provincial senyor Casanovas ha traslladat el seu domicili a París.

«Al general Damàs Berenguer li ha sigut fixada la residència a Madrid».

Ja ho entenc! Quan un espanyol s'estableix a París, el govern en fa venir un dels d'allí cap a Espanya.

Es una nova aplicació de la llei d'equilibris.

En molts llocs de Catalunya encara no hi vol ploure. Què hi farem! A la nostra redacció també fem pregàries i nosaltres no treiem mai ni el Sant Crist gros ni el petit. Nosaltres treiem Sant Cristòfol Nano i el fem ballar una estona. I estem segurs que abans d'un any plourà.

Ja són onze les dimissions de regidors presentades des de la dimissió del senyor Álvarez, i el batlle interí, senyor Ponsá, vinga dir-nos que no passa res. Això ho diu només per a fer l'home; perquè això fa gran polític, pobre home!

Ja fa molt de temps que ho sabem que quan se'ns diu que no passa res, és que passa alguna cosa.

Imprimits LA CAMPANA y LA ESQUELLA, número 2